

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον· έν 'Αθήναις,
που πλουτίζουν οι κηφήνες.

Χίλια δεκακόσια ογδοήντα τέσσαρα,
Μία νά ταιριάζη 'βρήκα λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν εβδομάδα—μόνον μιὰ φορά θά βγαίνει.
κι' όταν έχω ξευπνάδα —κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητής δέν δέχομαι —γιατί δέν τους ανέχομαι,
Κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς—δέν περνᾷς συνδρομητής.

Δέν θά έχουμε τεφτέρια —όπως πριν και νταραβέρια,
Γράμματα και πληρωμαί —ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές' στῶν φόρων τήν αντάρα —κι' ό Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα,
Κι' ἄς τήν δίνῃ ὅποιος θέλει —εἰδ' ἄλλέως δέν μᾶς μέλει.

Μηνός Αὐγούστου δέκα ὀκτώ,
κι' οὔτε Ταμείο εἶν' ἀνοικτό.

Νούμερο τριάντα,
φοβερά συμβάντα.

Και μερικά
Δημαρχικά.

Εἰς τό σκαμνί ὁ Δήμαρχος ἐπὶ πλαστογραφία,
εἰς τό σκαμνί ὁ Δήμαρχος ἀμέσως ἄς καθίσῃ!
τό θέλει ὁ Νομάρχης μας κι' ἡ ἄλλη Συντροφία,
καί ποῖός σέ τέτοια θέλῃσι 'μπορεῖ ν' ἀντιμιλήσῃ;
Εἰς τό σκαμνί ὁ Δήμαρχος ἐπὶ κλοπῇ κι' ἀπάτη,
τόν καρτεροῦν τῆς Θέμιδος οἱ Πόντιοι Πιλάτοι.

Καί ὅμως τώρα κυνηγοῦν αὐτόν, ποῦ αἱ 'Αθηναί
μ' ἀγάπης κι' ἐνθουσιασμοῦ τόν 'στόλισαν στεφάνι,
πού κάθε ἄλλο εἰμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά ἦναι,
μὰ μόνον κλέφτης καί φαγάς ποτέ του δέν ἐφάνῃ.
'Αλλοιῶς ἂν ἐκλεβε κι' αὐτός, καθῶς καί τόσοι ἄλλοι,
εἰς τό σκαμνί δέν θάθελε κανέννας νά τόν βάλῃ.

Εἰς τό σκαμνί ὁ Δήμαρχος μέ ξέσκεπο κεφάλι,
εἰς τό σκαμνί ὁ Δήμαρχος μέ δύο ἀλυσσίδες,
εἰς τό σκαμνί ὁ Δήμαρχος χωρίς μιλιὰ νά βγάλῃ,
εἰς τό σκαμνί ὁ Δήμαρχος μέ δέκα σταυρωτῆδες.
Εἰς τό σκαμνί ὁ Δήμαρχος ἐπὶ κλοπῇ κι' ἀπάτη,
κι' ἐφθασε τέλος ὁ καιρός πού θά τοῦ φῶν τό μάτι.

Μὰ ἔτσι εἶναι εἰς αὐτό τόν δοξασμένο τόπο!
εἰάν δέν κλέψῃς, γρήγορα θά 'δῆς τόν Μενδρεσέ,
ἄλλ' ἂν τὰ δύο χέρια σου χώνῃς παντοῦ μέ τρόπο,
μακχρύτης καί τιμῇ κι' ἀνάκτορα γιά σέ.
Κλέβε ἂν θέλῃς πάντοτε νά ἦσαι πατριώτης,
κλέβε γιά νᾶσαι τζέντλεμαν καί Ραῖδερος ἱππότης.

Ὅσοι 'μποροῦνε κάτι τί γι' αὐτόν νά καταθέσουν,
τρέγουν εἰς τόν Δήμαρχο εὐθύς ἄς μαζευθοῦν,
ἐλαῖς τοῦ Δήμου ἡ κλεψιάς ἀπάνω του νά πέσουν
καί ὅλα 'στην καμπούρα του νά καταφορτωθοῦν.
Θύμα ἐξίλαστήριον αὐτός ἄς γίνῃ μόνον,
κι' ἄς πάρῃ εἰς τή ράχη του τῆς λέραις τόσων χρόνων.

"Αν εἶχε καί ὁ Δήμαρχος μακρύτερο τό χέρι,
σήμερα δέν θά ἤκουε αὐτή τή μουσική...
μὰ ὁ πτωχός δέν εἴξευρε σέ τοῦτο τό λιμέρι
ἐκεῖνοι πού δέν κλέβουνε πῶς πᾶν 'στη φυλακή.
"Ἦθελε νᾶναι παστρικός... ἄλλὰ καλᾶ νά πάθῃ
καί ἄλλοτε ὡς Δήμαρχος τὰ χρεῖα του ἄς μάθῃ.

Εἰς τόν καιρό ἐχόρευαν 'στοῦ Δήμου τὰ Ταμεία,
εἰς τόν καιρό δέν ἐβλεπε ὁ Δῆμος προκοπή,
εἰς τόν καιρό δέν ἤκούετο φωνή τῆς Θέμιδος καμμιὰ,
εἰς τόν καιρό Νομάρχης βρέθηκε λόγο κακὸ νά 'πῃ.
Εἰς τόν καιρό ἐπλουτίζαν καμπόσοι μέ τόν Δῆμο,
καί δέν ἤκούσθη μιὰ φωνή βοῶντος ἐν ἐρήμῳ.

Σ' αὐτό τό ἔθνος πού καθεῖς ποδοπατεῖ τόν νόμο
καί ποῖός ὀλίγο ποῖός πολὺ ὅλοι σουφρώνουν κάτι,
πού ἔπρεπε μιὰ φυλικὴ νᾶναι σέ κάθε δρόμο
γιά νά χωρέσ' ἡ κλεφτουριά καί τόσοι Σύνδοι καί σοί,
καταδικάζουν Δήμαρχο, γιατί τό θέλουν ἔτσι,
πού ἂπ' τό Δῆμο ἕνα κᾶν δέν ἐφαγε χιζουβάτσι.

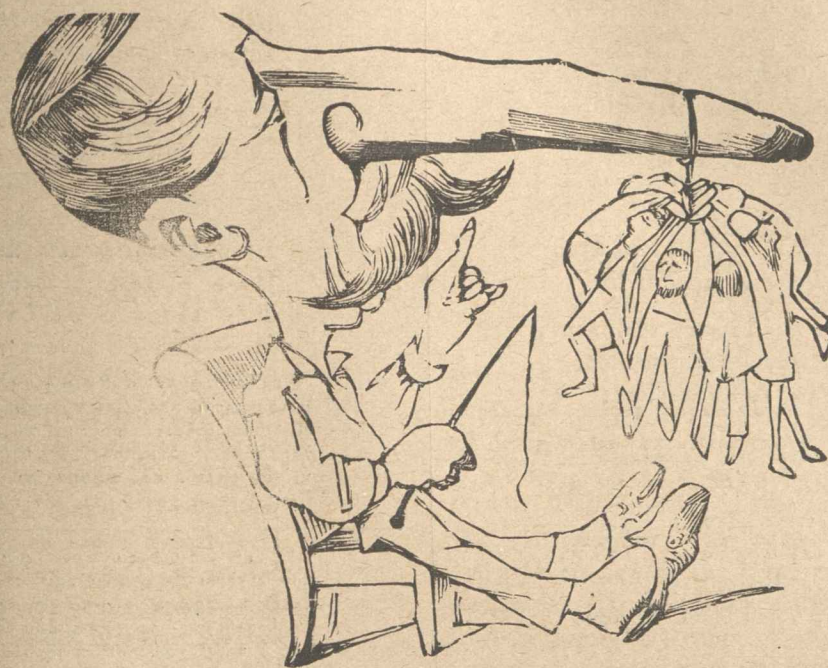

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.—Καλῶς τον!...τί ἀκούεται περὶ σιδηροδρόμου;
Φ.—Δὲν τᾶμαθες; κτυπήθηκαν καταμεσῆς τοῦ δρόμου,
γκρεμίστηκε ἀνάσκελα ἡ μιὰ Λοκομοτίθα,
οἱ ἐπιβάται ἐπεσαν, γινήκαν ὅλοι στίβα.
τὰ χάσαν οἱ μηχανικοὶ σ' αὐτὸ τὸ νταραβέρι,
ἕνας πληγώθηκε 'στ' αὐτὴ καὶ ἄλλος εἰς τὸ χέρι.
ἄλλος 'στὸ ἕνα πόδι του καὶ ἄλλος εἰς τὴν πλάτην,
καὶ ἕνας ἄλλος ἔχασε τ' ἀριστερό του μάτι
καὶ ἔφαχνε μὲ τὸ δεξιὸ νὰ τὸ βρῇ...
Π.—**Ἐ!** τὸ 'βρῆκε;
Φ.—Ποῖος ξερεῖ ἂν καὶ τᾶλλο του 'στὸ ψάξιμο δὲν βγῇκε!
Μύταις ἀνοίξανε πολλαῖς, ἐσπᾶσανε κεφάλια,
ἐσπᾶσαν κόκκαλα. πλευρά, παγίδια, ματογυάλια,
μιᾶς κυρίας ἐπεσε ἡ ὁδοντοστοιχία,
καὶ τέλος πάντων ἔγινε μεγάλη δυστυχία.
Π.—Πάλι ψαλτῆρι μ' ἀρχίσεις καὶ θὰ σὲ μπαγλαρώσω.
Φ.—Σοὺ εἶπα τὸ ψαλτῆρι μου πῶς δὲν θὰ τὸ τελειώσω.
ἂν δὲν ἰδῶ τὸ ἔθνος μου λιγάνι νὰ προκόψῃ,
ἂν δὲν ἰδῶ τὰ πράγματα νὰ λάβουν ἄλλη ὄψιν,
ἂν δὲν ἰδῶ πλατύτερους τοὺς σιδηροδρόμους,
ἂν δὲν ἰδῶ καὶ οἱ Ρωμηοὶ νὰ κυβερνοῦν τοὺς νόμους
κι' ὄχι οἱ νόμοι τοὺς Ρωμηούς... ἂν δὲν ἰδῶ ἀκόμα
νὰ ἔχῃ δέκα βουλευτὰς τοῦ Θεωρῆ τὸ κόμμα,
ἂν δὲν ἰδῶ, ἂν δὲν ἰδῶ, ἂν δὲν ἰδῶ 'στὸ τέλος
πῶς μία τρίχα ἔβγαλε κι' ὁ κύριος Σεμτέλος.
Π.—**Ἐ!** κι' ὅλ' αὐτὰ ἄμα τὰ 'δῆς, τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς;
Φ.—Θὰ πάρω τὰ μπαούλα μου καὶ τότε ποῦ μὲ πιάνεις!
Θὰ πᾶ νὰ 'βρῶ σὰν τοὺς Ρωμηούς κανένα μέρος ἄλλο,
καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον κι' ἐκεῖ θὰ νὰ τοὺς ψάλλω.
Π.—Μὰ τί; ἐσὺ γεννήθηκες μονάχα γιὰ νὰ ψάλλῃς;
Φ.—Μωρὲ δὲν βλέπεις τί τραβᾷ κι' ἀκόμη ἀμφιβᾶλλεις;
Π.—Εἶμαι κουτὸς, βρέ Φασουλῆ, ὅπου σὲ ὑποφέρω.
Φ.—Καὶ τί θὰ κάνῃς τάχατε;
Π.—**Τὸ ξερεῖς καὶ τὸ ξέρω.**
Ἄς ἦναι... τί ἀκούεται καὶ γιὰ τὸν Δήμαρχό μας;
Φ.—Θὰ σοὺ τὸ 'πῶ, βρέ Περικλῆ, μὰ νᾶμστε οἱ δύο μας.
Π.—Καὶ ποῖος ἀκούει τάχατε;
Φ.—**Ἐχουν αὐτὰ κι' τοῖχοι.**
Π.—Βρέ ἔλα τώρα πές μου το κι' ἄς γίνῃ ὅ,τι τύχη.
Φ.—**Ἐ!** νὰ! Τὸν παραπέμψανε 'στὸ Κακουργοδικεῖο,
καὶ ἔκαμε ἀναίρεσι, θαρρῶ 'στὸ Ἐφετεῖο.
Π.—Μωρὲ τί λές;
Φ.—**Μὰ τὸ σταυρὸ!**
Π.—**Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ;**
Φ.—**Ὁ Σηλυβριώτης Δήμαρχος νομιζῶ πῶς θὰ μείνῃ.**
Π.—**Ἀλλοίμονο! πῶς γίναμε σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα!**
Φ.—**Καὶ μὴ θαρρῇς, βρέ Περικλῆ, πῶς τοῦτα εἶναι μόναι;**

Θὰ 'δῆς ἀκόμη πράγματα νὰ χάσῃς τὸ Θεό σου
καὶ μὲ τὰ δύο τὰ χέρια σου νὰ κάνῃς τὸ σταυρὸ σου.
Καὶ ἂν καὶ σὺ τοὺς φίλους σου μιὰ 'μέρα θὲ ν' ἀλλάξῃς
ἐμέναναι νὰ θυμηθῇς νὰ βαρυαναστενάξῃς.
Π.—**Ἀλήθεια, λές, βρέ Φασουλῆ, πολὺ σὲ δικαιῶναι,**
καὶ τώρα βλέπω ἄδικα πῶς σὲ ξυλοφορτώνω.
Ἀλλ' ὅμως κι' ὅλα ἂν χαθοῦν, θὰ μείνῃ αἰωνία
τοῦ Φασουλῆ καὶ Περικλῆ ἡ ἀληθὴς φιλία.
Ἐλα λοιπόν, ἀγάπη μου, νὰ σὲ γλυκοφιλήσω,
καὶ 'στὸ ἐξῆς ὀρκίζομαι πῶς δὲν θὰ σὲ κτυπήσω.
Φ.—**Κι' ἐμένα, φίλων φίλτατε, τὰ δάκρυα μὲ πίνουν.**
Βλέπεις πῶς μετανοῶνουνε ἐκεῖνοι ὅπου ἔδρουν!
Π.—**Ἀλήθεια τί ἀκούεται ὡς τόσο γιὰ τὰ Ζούρια!**
Φ.—**Ἄστα νὰ πᾶν νὰ χαθοῦν κι' ἐκεῖνα τὰ γαῖδουρα!**
Π.—**Τί λές; κανένα πόλεμο μὴν ἔχουμε καὶ πάλι;**
Φ.—**Μόνον αὐτὸ μᾶς ἔλειψε σὲ τοῦτο μας τὸ χάλι.**
Π.—**Πὰ τότε ὁ Πρωθυπουργὸς γιὰτὶ μὲ τόση φούρια**
διέταξε νὰ φύγουνε δύο λόχοι γιὰ τὰ Ζούρια;
Φ.—**Ν' ἀλλάξουν τὸν ἀέρα τους καὶ νὰ περιπατήσουν,**
νὰ 'δοῦν τί γίνεται κι' ἐκεῖ καὶ πάλι νὰ γυρίσουν.
Π.—**Βρέ ὁ Τρικούρης, Φασουλῆ, θαρρῶ δὲν χωρατίζουν**
ἐκεῖνος σῶναι καὶ καλὰ τὸν πόλεμο γυρεύει.
Φ.—**Μωρὲ αὐτὸς στὸ Φάληρο κάθε βραδυὰ τὸ στρόνι,**
καὶ δὸς του πιά σὰν γύφτικο σκερπάνι κυμαρόνει.
Π.—**Πηγαίνει τὸν ἀέρα του 'λιγάνι γιὰ νὰ πάρῃ.**
Φ.—**Ἐγὼ σοὺ λέω, Περικλῆ, τὴν Ρὲ ν πῶς κορτεζάει**
Π.—**Κατάλαβα τοὺς ὅρκους μου πῶς θὰ τοὺς πάρω 'πίσω**
καὶ μ' ὅλη τὴν συγκίνησι τὰ ἴδια μου ὅ' ἀρχίσω.
Φ.—**Ἐγὼ σοὺ λέω, Περικλῆ, τὴν Ρὲ ν πῶς κορτεζάει**
ὁ κόσμος τόχει τούμπανο κι' ἐμεῖς κρυφὸ καμάρι.
Π.—**Μοῦ ἀναψες τὰ αἵματα καὶ θὰ σὲ μπαγλαρώσω.**
Φ.—**Βρέ πιστεψέ με, Περικλῆ...**

Π.—**Βλέπω ἐσὺ ὡς τόσο**
πῶς δὲν σκοπεύεις μιὰ φορὰ ν' ἀλλάξῃς τὸν χαβὰ σου...
Φ.—**Parole d' honneur, βρέ Περικλῆ...**
Π.—**Βρέ ἔλα 'στὰ σωστά σου**
κι' ἀδίκως μὴ συκοφαντῇς καὶ μὴ τὸν διαβάλλῃς.
Ρ.—**Ἐλα καὶ σὺ στὸ Φάληρο νὰ 'δῇς ἂν ἀμφιβᾶλλῃς.**
Νὰ 'δῇς ἐκεῖ μὲ τὰ λορνιὸν πῶς τὴν γλυκοκυντᾷ
καὶ στρίβει τὸ μουστάκι του καὶ κρυφαναστενάξει.
Π.—**Αὐτὸς, μωρὲ, στὸ Φάληρο δὲν πᾶει γιὰ κυρία,**
περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς 'μιλεῖ κυκλοφορίας,
κι' ἂν βλέπῃς καὶ τὸν Κεχαγιᾶ καμμιὰ φορὰ 'στὸ πλῆθος
τὸν ἔχει γιὰ τὴ συντροφιά καὶ γιὰ νὰ τὸν ψαλῇ.
Φ.—**Ἐγὼ σοὺ λέω γιὰ τὴν Ρὲ ν μονάχα πῶς πηγαίνει**
Π.—**Γιὰ κύτταξε τὸν ἄτιμο!... ἀκόμη ἐπιμένει.**
Φ.—**Δὲν εἶδες, βρέ, ποῦ τῆς πετᾷ ἡ ὄμη καὶ μπουκίται;**
Π.—**Μὴ μὲ συγχύζῃς, Φασουλῆ, 'στὸ λέω νῆτα σκέτα.**
Αὐτά, μωρὲ, ὁ Κεχαγιᾶς τὰ ρίχνει...
Φ.—**Κολοκύθια!**
Τὰ ρίχνει ὁ Πρωθυπουργός, σοὺ λέω τὴν ἀλήθεια!
κι' ἐπίτηδες τὸν Κεχαγιᾶ ἀφίνει νὰ τὰ ρίχνῃ,
γιατὶ δὲν θέλει φανερὰ τὸ πάθος του νὰ δείχνῃ.
Π.—**Μὰ τέτοιος ἄνθρωπος 'μπορεῖ νὰ πιάσῃ ἱερωμένη,**
ὅπου πατέ του δὲν γελᾷ κι' οὔτε καιρὸς τοῦ μένει;
Ἐ! νὰ φοβάσκει, Περικλῆ, τὸ σιγανὸ ποταμὶ.
Π.—**Θὰ σοὺ τῆς βρέξω 'στὰ γερά, ἀγαπητέ μου βλάφη.**
Φ.—**Μάθε πῶς βλέπουνε καλὰ τὰ μάτια τὰ δικά μου.**
Π.—**Ὅρσε λοιπόν ἐπτά σθερκαῖς καὶ φύγ' ἀπὸ 'μπροστά μου.**

Οἱ Σύμβουλοι τοῦ Δήμου κι' ἄλλοι περιδρόμοι
ὕγιεινῃς γραφεῖα γυρεύουνε νὰ κάνω...
ἀλλ' ὅμως ἂν φωνάζῃ κι' ὁ Βασιλεὺς ἀκόμη,
ὅλους γιὰμὰ τοὺς γράφω 'στὴ Μύτη μου ἀπάνω.

Δελτίον ἐσωτερικὸν
κι' ἐν μέρει ἐξωτερικόν

Ὅσον σπουδαῖον ἔχομεν αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος
καὶ στεφάνους εἰδήσεων ἰσχυρῶς βασιλεύει·
περίεργον φαινόμενον 'στὴν πόλιν τῆς Παλλάδος
μὲ τὸ κερί τὸ θέμα του κανέναν νὰ γυρεύῃ!
Καὶ ὅμως ὁ πρωθυπουργὸς πολὺ διασκεδάζει
καὶ τὸν ἀέρα του συχνὰ 'στὸ Φάληρον ἀλλάζει.

Τούλάχιστον ἂν ἔπιανε καμμιὰ φωτιά καὶ πάλι,
ἂν ἐπείρετ' ἡ δεξιὰ πλευρά τῶν ἀνακτόρων
κι' ἔγινετ' ὅπως δὴποτε μιὰ κίνησις μεγάλη,
ἢ πῆγαν' ὁ πρωθυπουργὸς τούλάχιστον 'στὸν Πόρον,
ἢ ὁ Δομβάρδος πῆγανε κυνηγί' ὡς 'στὴ Βάρη,
ἂν ἐπείρετ' τούλάχιστον τὸ νέο μας παζάρι!

Ἄν ἤρχeto ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὴν Ἑσπερίαν,
ποῦ πρὸς ἀποπεράτωσιν ἐπῆγε τῶν σπουδῶν του,
καὶ ἔχομεν τριήμερον ἐνταῦθα φασαρίαν
καὶ παρατάξεις τελετῶν διὰ τὸν ἑαυτὸν του.
Ἄν κατὰ τι συνέβαινε περίεργον λιγάνι,
ἂν ὁ Τρικούρης ἔπαινε καὶ τὸν Δημητρακάκη!

'Στὴ Ζούρια ἂν ἔγινετο καμμιὰ ἀψιμαχία,
καθὼς 'στὸ Καρλῆ-Δερβὲν ἔγινετο μιὰ 'μέρα,
ἂν οἱ Καίροι ἐδέχοντο καμμιὰ μονομαχία,
ἢ ἂν μᾶς ἐπεσκέπτετο ὀλίγον ἡ χολέρα!
Ἄν συνεδρίαζ' ἡ Βουλὴ τώρα τὸ καλοκαίρι,
ἂν τέλος πιά συνέβαινε κανένα νταραβέρι!

Ἄν... ἂν... ἂν... ἂν... πλὴν τίποτε 'φαικτὴ μονοτονία,
βρωμοῦν τὰ βουλευτάρτα μας κι' οἱ δρόμοι μας ἀκόμα,
ὁ Κοστανάκος σὺλληψι δὲν ἔκαμε καμμία,
καὶ οὔτε καν μετέβαλε ἡ Τρίπολις τὸ χροῖμα.
Εἰς σοβαρὸς καθηγητῆς τὰ ἴδια μεταφράζει,
καὶ κάθε λόγιος φθονεῖ τοὺς ὅλους τοῦ Καζάζη.

Ἀλλ' ἡ Εὐρώπη μάθετε πῶς κατ' αὐτὰς δὲν παίζει,
οἱ Ἀγγλοὶ τρέχουν 'στὸ Σουδάν κι' οἱ Γάλλοι εἰς τὴν Κίνα,
περίτρομοι 'στὸ Φουτσσεὺ 'κλεισθῆκαν οἱ Κινεζοὶ
καὶ θὰ τὰ κακαρώσουνε ἐκεῖ ἀπὸ τὴν πείνα.
Καὶ ὅμως ὁ πρωθυπουργὸς πολὺ διασκεδάζει
καὶ τὸν ἀέρα του συχνὰ 'στὸ Φάληρον ἀλλάζει.

Διάφορα κοινωνικά
παραπολύ σημαντικά,

- Σιδηροδρόμων σύγκρουσις εἰς Κόρινθον πλησίον.
- Πυρκαϊὰ ἐνέσκηψε εἰς τὸ Ἀνατομεῖον καὶ δυστυχῶς ἐκάησαν καμπόσα ροκανίδια.
- Ὡς βλέπετ' ἐξακολουθοῦν τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.
- Μεταφορὰ τῆς ἀγορᾶς ἀλλὰ ἐκ τοῦ προχείρου.
- Διανομὴ τῶν μαγαζιῶν ἐγένη διὰ κλήρου.
- Ἐν Ἰταλίᾳ φοβερὰ χολέρα δεκατίζει.
- Ἀλλὰ καὶ ὁτὶ Νε·πολι ἀπὸ τινος ἀρχίζει.
- Παρὰ τὸ Πεδεμόντιον χιλιᾶδες ἀποθνήσκουν.
- Συχνὰ πνιγέντα πτώματα εἰς Λαύριον εὐρίσκουν.
- Βροχὴ ραγδαία ἔπεσε πρὸς χάριν τῆς σταφίδος.
- Μεγάλα δυστυχήματα ὡς ἐκ τῆς καταιγίδος.
- Εἰς κεραυνὸς ἐφόνευσε τριαντατρεῖς κατσίκαις.
- Δὲν βρίσκει πιά ἀκέφαλαις ὁ Καθβαδίας Νίκαις.
- Τῆς Τήνου ἡ πανήγυρις ἐγένετο μεγάλη καὶ ἔθεραπεύθησαν κωφοὶ καὶ ἄλαλοι καὶ λάλοι.
- Ὁ Νεγρεπόντης ἔφυγε μέχρι Βουκουρεστίου.
- Μὰς ἔφυγε καὶ ὁ δῆμαρχος ὁ τοῦ Μεσολογγίου.
- Εἰς Σκίαθον ἐνέσκηψεν ἡ νόσος διφθερίτις.
- Καὶ πάλιν ἰδραπέτευσεν προχθὲς ἕνας μεσίτης.
- Λαγροὺς πολλοὺς ἐφόνευσεν καταπεσὼν χαλάζι.
- Καὶ ὁ καιρὸς, ὡς φαίνεται, ἀπὸ τινος ἀλλάζει.
- Ἐβλάβη τὸ καλῶδιον τοῦ Ρίου Ἀντιρρίου.
- Μία κυρία ἔφυγε μετὰ τινος κυρίου.
- Καθὰ τὸ Ἀστυνομικὸν Δελτίον ἀναφέρει πολὺ μεγάλ' ὑπόληψι τὸ κ ὁ θ ο υ ν σ ο ὕ π α χ α ῖ ρ ε ι.
- Ἀρχίζουν αἱ ἀνασκαφαὶ εἰς τὸ καὲν παζάρι.
- Ἐνας μπακάλης πιάστηκε μὲ ἕνα ταβερνιάρη.
- Ἐπέτυχεν ὁτὶ Φάληρον ἡ Ἀδὸνα Ζουανίτα.
- Κατὰ τὴν «Ὡραν» ἔφυγαν τὰ πλοῖα Κ ἄ π α Θ ῆ τ α.
- Πρὸς ἄρκτον τοῦ Συντάγματος μιὰ β ἄ ν ν α διερράγη.
- Μὲ τῆς κατσίκαις δὲ μαζὴ σκοτώθηκαν καὶ τράγοι.
- Ἀπηγορεύθη τοῦ λοιποῦ πᾶσα χειροτονία.
- Διορίζεται καὶ χημικὸς εἰς τὴν Ἀστυνομία.
- Ἡ γκέταις πιά θ' ἀφαιρεθοῦν ἀπ' ὅλους τοὺς ὀπλίτας.
- Προσόντα θὰ ἐφαρμοσθοῦν καὶ εἰς τοὺς Μητροπολίτας.

Μιὰ συμβουλή μας γιὰ μερικούς,
ποὺ στέλλουν στίχους ἐμετικούς.

Τοὺς στίχους παραιτήσετε,
τῆς ὥραις σας μὴ χάνετε,
καὶ ἄλλη δουλειὰ φροντίσετε
καλλίτερη νὰ κάνετε.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαντείων

— μέσα ὁτὶ τυπογραφεῖο
— καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
— μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Ὡρα τελευταία,
κάπως ἀπευκταία.

Ἐχθὲς τ' ἀπομεσήμερο, κοντὰ τὸ μεσημέρι,
χωρὶς καὶ αὐτὸς ὁ Ἀμπελᾶς ἀκόμη νὰ τὸ ξέρη,
ἐβγήκαν ἀπ' τὴ φυλακὴ καὶ οἱ φίλοι Συγδικάτοι
πηδῶντες καὶ χορεύοντες ὁτὶς φτώχειας τὸ γεινάτι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ἀρχίζει πιά καὶ ὁ Ρ ω μ ῆ ς νὰ δέχεται ἄγγελιαις
μετὰ μικρᾶς καὶ κάποτε μεγάλης ὠφελείας.
Καὶ ὁποῖος θέλει εἰδῇσι μὲ στίχους νὰ τυπῶν,
λεπτὰ πενήντα μετρητὰ τὸν στίχον θὰ πληρώνη
καὶ ἂν ἀκριβὴ σᾶς φαίνεται αὐτὴ μας ἡ τιμὴ,
ἐμεῖς γιὰ τὸ χατηρί σας τὴν κάνουμε δραχμὴ.

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ ΤΑΣΣΟΥ τοῦ ΣΚΟΤΙΑΔ,
ποῦ λέγεται Χαντεῖα καὶ ὁτὶ Χαντεῖα εἶναι
μαγειρικὴ ἀρίστη καὶ μπόλικη μερίδα,
καὶ ὅσο θέλεις τρώγεις, καὶ ὅσο θέλεις πίνεις.
Καὶ ὁ Ξενοδόχος τόσο τὸ γούστο δλων ξέρει
καὶ τὰ φερσιματὰ τοῦ τόσο σ' ὑποχρεοῦν,
ὅπου ποτὲ κανένας δὲν γράφει ὁτὶ τερπτερί,
μὰ ὅλοι τὸ φαγεῖ των τοῖς μετρητοῖς πληρώνουν.

ΤΡΕΞΑΤΕ ὅλοι ὁτὶ τοῦ Γουδιῦ τὰ πετακτὰ βαπόρια!
καμμία πληξὶς μὲς σ' αὐτὰ, καμμία στενοχώρια.
Οἱ ναῦται των, οἱ πλοίαρχοι, οἱ καμαρότοι καὶ ἄλλοι
καὶ ὁτὶ γαλήνην τρέχουνε κοντὰ σας καὶ ὁτὶ ζάλη.
καὶ ἂν εἶναι φουσκοθαλασσιὰ ὁ κόσμος τὴν ξεχάνει,
καὶ ἀπὸ τὴν περιποίησι οὐτ' ἐμετὸς σὲ πιάνει
μὰ πάντα τέτοιο πλοίαρχο θὰ εὐρὴς εἰς τὴν πλώρη,
ποῦ δὲν σοῦ κάνει πιά καρδιά νὰ βῆγῃ ἀπ' τὸ βαπόρι.
Ἄμμ' τί σοῦ λέν καὶ οἱ πράκτορες αὐτῆς τῆς Ἐταιρίας!
καὶ ὁτὶς κυρίους ὁμιλοῦν καθὼς καὶ ὁτὶς κυρίας.
Καὶ ἐνῶ δυὸ εἰσιτήρια πηγαίνει νὰ ζητήσῃς,
ἀπὸ τὰ κομπλιμέντα των καὶ τὰς περιποιήσεις
γίνεσαι πρῶτος φίλος των, τρατάρουν καὶ τρατάρεις,
καὶ δέκα εἰσιτήρια σοῦ ἔρχεται νὰ πάρῃς.

ΤΟ ΛΑΥΡΙΟΝ τ' ἀτμόπλοιοι ἐνεκα τοῦ θανάτου
τοῦ ἀτυχοῦς πλοίαρχου του, μ' ὅλα τὰ ἐπιπλά του
πωλεῖται ἡ νοικιάζεται τυχούσης εὐκαιρίας
καὶ δίδουν οἱ Φινόπουλοι γι' αὐτὸ πληροφορίας.

ΣΤΟΙΣ ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ τοῦ λαμπρὸν αὐτὸ παντοπωλεῖον,
ποῦ εἶναι ὁτὶ βασιλικὸν ἐκεῖ Φωτογραφεῖον,
χαδιάρη ἀριστοτέργημα καὶ ὅλα τὰλλα εἶδη,
καὶ ἐκτὸς αὐτῶν γιὰ ὅρεξι ρακὶ μὲ πάγο δίδει.

Εἰς τὴν ΚΑΝΤΖΑ ὁτὶ τοῦ ΚΑΜΠΑ μούστος λαμπρὸς πω εἶται
ποῦ μόνον μὲ τὴ μυρωδιὰ ἔμπορεῖ νὰ σᾶς μεθύσῃ...
Λοιπὸν ἀμέσως τρέξετε νὰ τὸν προμηθευθῇτε,
καὶ ὁποῖος δὲν πάρει ἀπ' αὐτὸν θὰ τὸ μετανοήσῃ.

ΣΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΘΕΟΔΩΡΟΝ τὸν ναὸν ἐκεῖ πλησίον,
ὅπου τὰρ ἐκτυπῶνται καὶ τὰ Ἀττικὸν Μουσεῖον,
τρία ΜΑΓΑΖΙΑ μεγάλα ἐνοικιάζονται μαζί,
σαν νὰ εἶναι καὶ τὰ τρία ἕνα μόνον μαγαζί.

Καφενὲ των «Βυθρογούτων»
μὲ μπακάληδες καμπόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια

— νύκτα μέρα συζητοῦντων,
— πατζατζήδες ἄλλους τῶσους,
— καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαιδοῦρια.